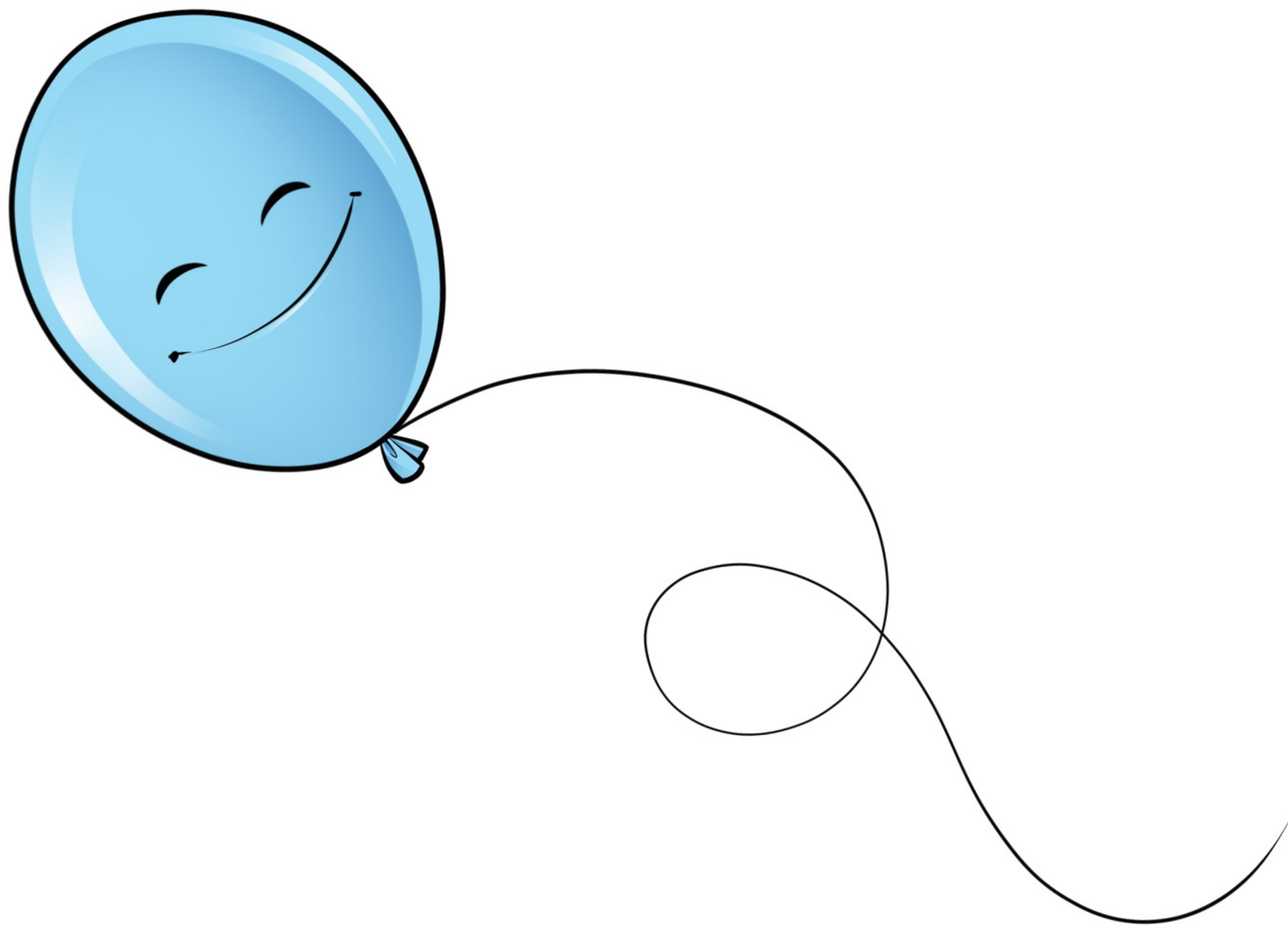

Natasa Angjeleska

VZÁCNÝ CHLAPEC NA ZÁVODECH OBČAS OTEČU - A STEJNĚ TOMU UTEČU!

Ilustroval
Aleksandar Sotirovski

Natasa Angjeleska

VZÁCNÝ CHLAPEC NA ZÁVODECH OBČAS OTEČU - A STEJNĚ TOMU UTEČU!

Ilustrace a design:
Aleksandar Sotirovski

Překlad do češtiny:
HAE Junior z.s.

Kniha byla vydána s podporou

An illustration at the top of the page shows a window with a view of a landscape, a brown rectangular object, and a large green plant with long, pointed leaves on the right side.

„Balíme kufry na cestu do Ohridu a já už se nemůžu dočkat víkendu!“ zvolal chlapec s rozzářeným úsměvem ve tváři.

„To se ví!“ řekl Balónek. „V Ohridu se máš vždycky báječně, je to tvoje oblíbené místo. Příjemné procházky kolem jezera a svěží větřík tě naplňují energií a elánem.“

„Tentokrát to ale bude trochu jiné,“ pokračoval nadšeně chlapec.

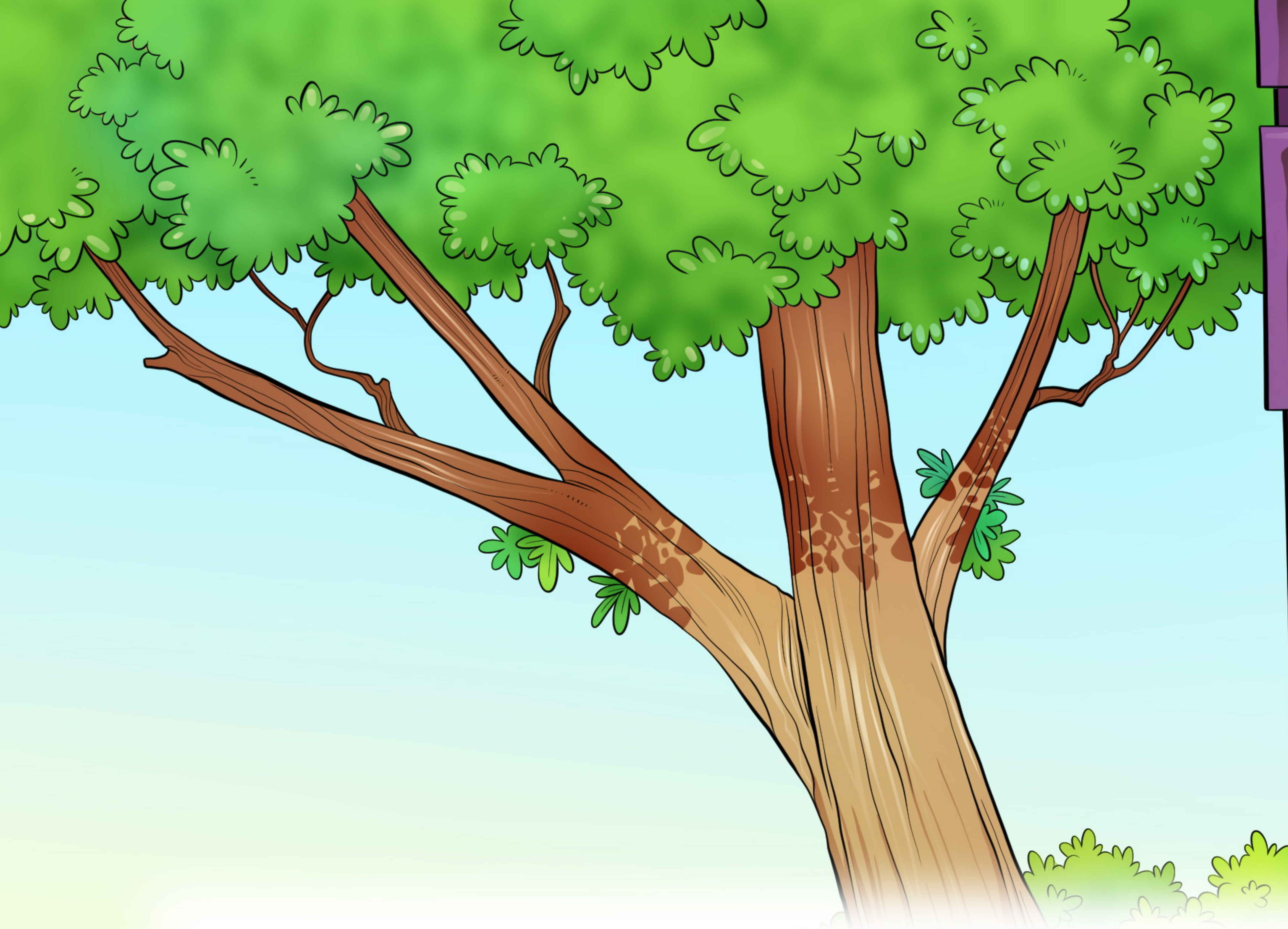
„Poprvé v životě poběžím závod! Moje maminka nás přihlásila na závod ještě se svou kamarádkou a její dcerou.“

„Však víš, že dcera máminy kamarádky je moje nejlepší kámoška. Jmenuje se Anna.“

Při těchto slovech chlapci vzplály tváře doruda a modré oči se mu zaleskly... Balónek to okomentoval s malým zabručáním: „Annu znám. Kdykoli si s ní hraješ, zapomínáš na mě. Zdá se, že si nerada hraje s balónky, takže když si hrajete spolu, já zůstávám doma.“

An illustration at the bottom right corner shows a green bush with several small, five-petaled flowers.

Kluk poznámku Balónka neslyšel nebo dělal, že ji neslyší, protože byl příliš rozrušený. V tu chvíli navíc vešla do pokoje maminka a pokárala ho, že ještě nemá sbaleno, protože potřebovali naložit všechny kufry do auta. Chlapec zkontroloval, zda má sbalené tenisky a kraťasy, a vyběhl ze dveří jako první, aby nastoupil.

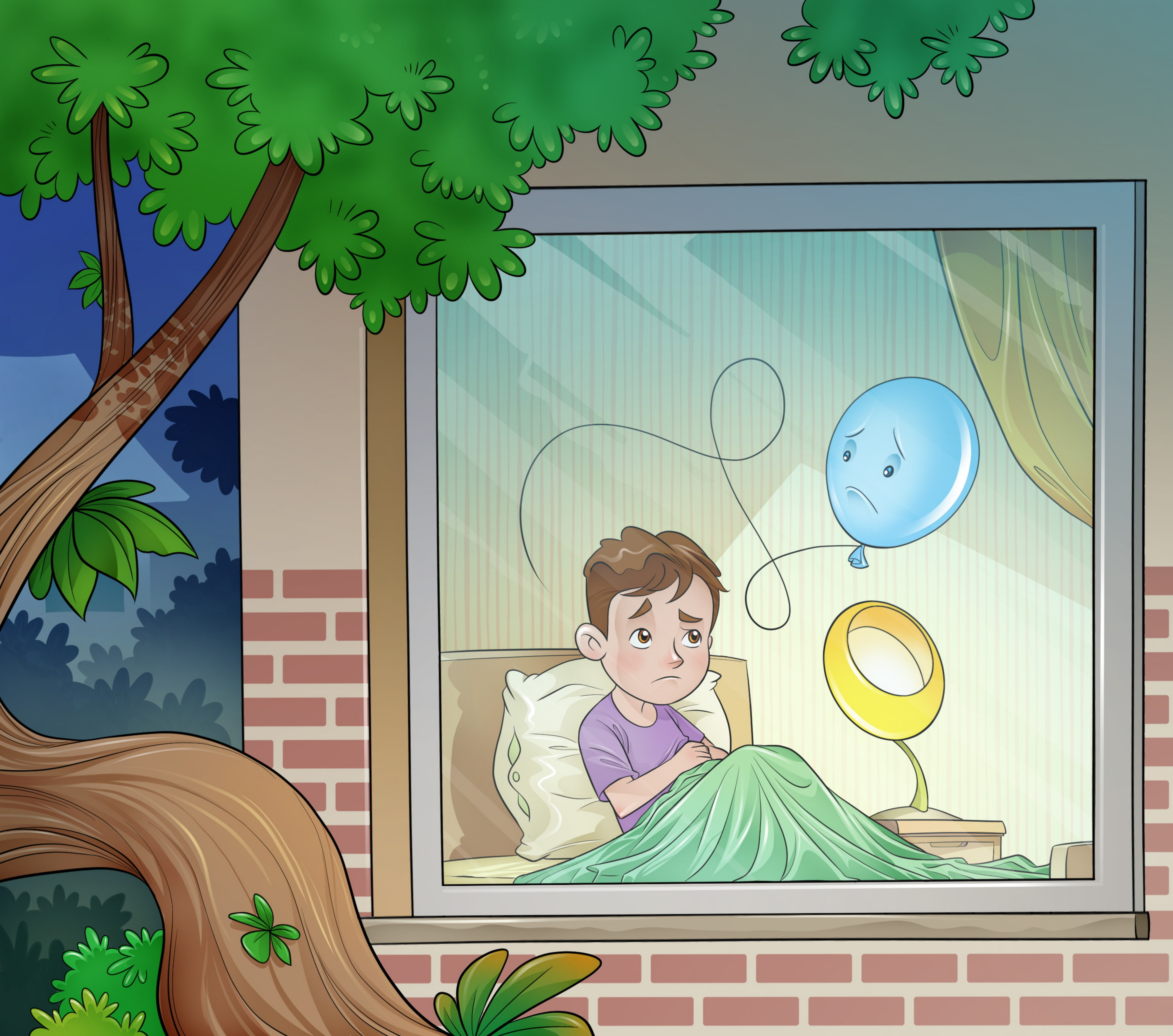
Během jízdy chlapec usnul a zdálo se mu, jak jako první přebíhá finální čáru a trhá cílovou pásku, která značí vítěze. A ve svém snění se spokojeně usmíval.

V pozdním odpoledni dorazili do Ohridu a rychle si vybalili věci. Domluvili se, že povečeří a půjdou spát dříve než obvykle, aby byli odpočatí a cítili se fit na zítřejší důležitý den. Chlapec si dal dobrou večeří a odešel do ložnice ulehnout ke spánku. Neustále však přemýšlel, zda je lepší vyběhnout na závodě levou, nebo pravou nohou. A jak tak ležel v posteli, dále hýbal nohama a trénoval svůj start.

Domluvili se, že vstanou o něco dříve, aby stihli dorazit na místo a setkat se s Annou a její mámou, protože závod začínal v osm. Těsně před svítáním ale chlapec pocítil ostrou bolest v břiše. Hned ho napadlo, že ten hamburger včera večer nebyl tak dobrý nápad, a šel si dát sklenici vody. Ale najednou cítil, jako by ztratil veškerou energii, a bolest ho zaplavila natolik, že musel zavolat rodiče. Balónek vstal z postele a zeptal se ustaraně:

„Co je? Co se děje?“

Chlapec rychle odpověděl:

„Otéká mi břicho a mám velké bolesti... kdo ví, jestli budu moct běžet dnešní závod... a přitom jsem se na něj byl tak připravený.“

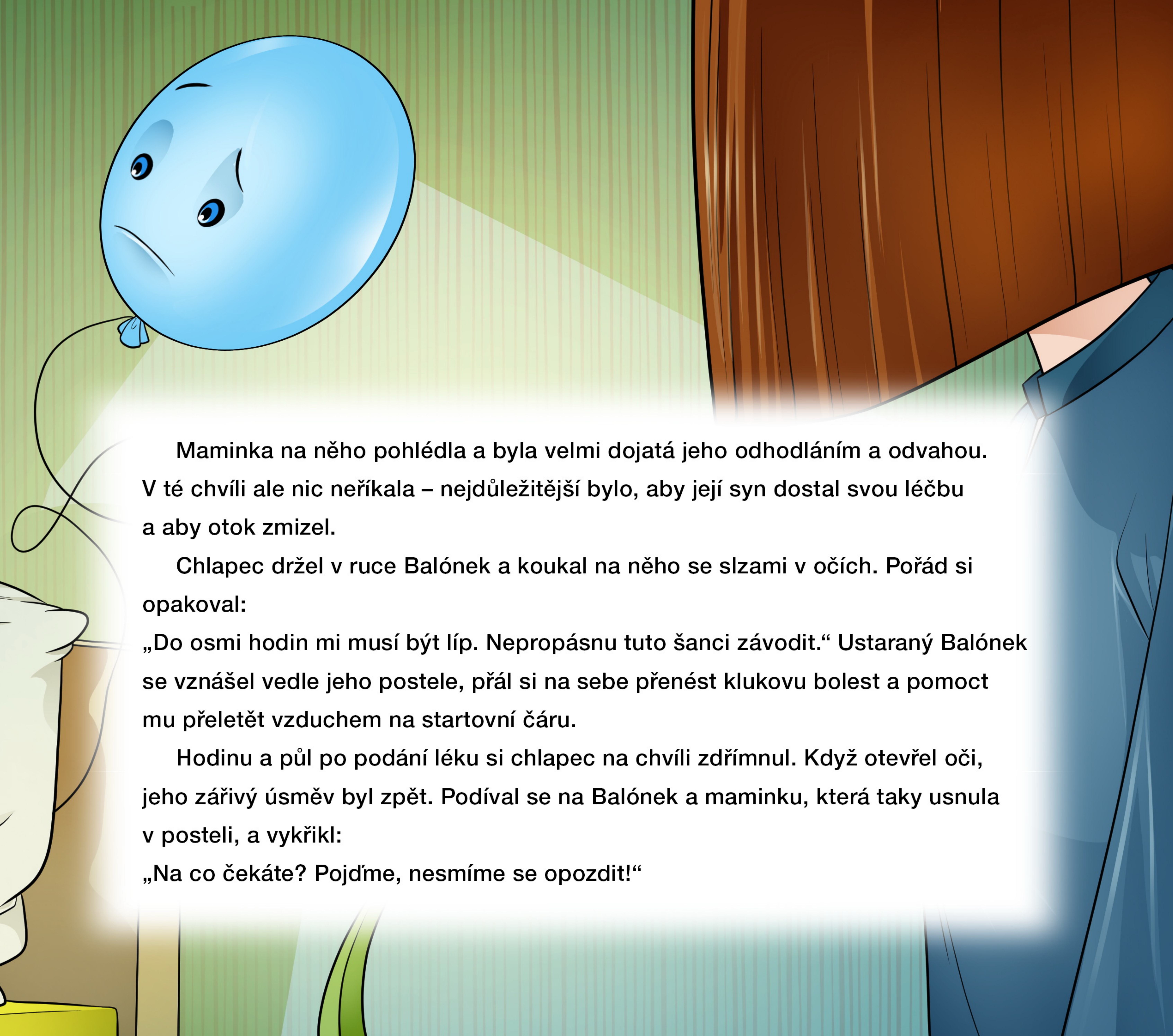
Maminka a tatínek vběhli do jeho ložnice a ustaraně se na sebe podívali. Věděli, že kvůli obrovskému vzrušení oteklo jejich synovi břicho a potřeboval svou akutní léčbu. Zatímco tatínek připravoval injekci, maminka kluka něžně držela a říkala mu:

„Prosím tě, nevěš hlavu. Budou i další běžecké závody, kterých se zúčastníš. Nevzdáváme to. To nejdůležitější teď je, aby bolest odešla a ty ses cítil líp. Když ti bude dobře, půjdeme k cílové čáře a počkáme tam na Annu a její maminku.“

Chlapec odpověděl rozhodně:

„Ale mami, já poběžím dnes! Po injekci budu v osm hodin připravený startovat vedle Anny. Nejeli jsme až sem pro nic za nic. Nedovolím své nemoci, aby mi bránila v závodění!“

Maminka na něho pohlédla a byla velmi dojatá jeho odhodláním a odvahou. V té chvíli ale nic neříkala – nejdůležitější bylo, aby její syn dostal svou léčbu a aby otok zmizel.

Chlapec držel v ruce Balónek a koukal na něho se slzami v očích. Pořád si opakoval:

„Do osmi hodin mi musí být líp. Nepochopím tuto šanci závodit.“ Ustaraný Balónek se vznášel vedle jeho postele, přál si na sebe přenést klukovu bolest a pomoci mu přeletět vzduchem na startovní čáru.

Hodinu a půl po podání léku si chlapec na chvíli zdřímnul. Když otevřel oči, jeho zářivý úsměv byl zpět. Podíval se na Balónek a maminku, která taky usnula v posteli, a vykřikl:

„Na co čekáte? Pojďme, nesmíme se opozdit!“

Všichni se na něj zmateně a ustaraně podívali:

„Ale jak to? Břicho už tě nebolí?“

A kluk jen vzrušeně vykřikl:

„Už mě nic nebolí, pospěšte si, jinak to nestihneme!“

Honem si obuli tenisky a vyrazili na startovní pozici závodu. Tam už čekalo hodně lidí. Někteří se protahovali a připravovali na závod, jiní je přišli povzbudit a podpořit. Balónek vyletěl do výšky a podařilo se mu spatřit Annu a její maminku. Řekl chlapci, kudy se má vydat, aby je našel. Anna byla nadšením celá bez sebe, když chlapce uviděla. Vzala ho za ruku a řekla, že je čas vyrazit na startovní pozici. Spěchali ke startu a chlapec dal Balónek do sestřiných rukou, aby na něj mohla dohlížet a sledovat čas.

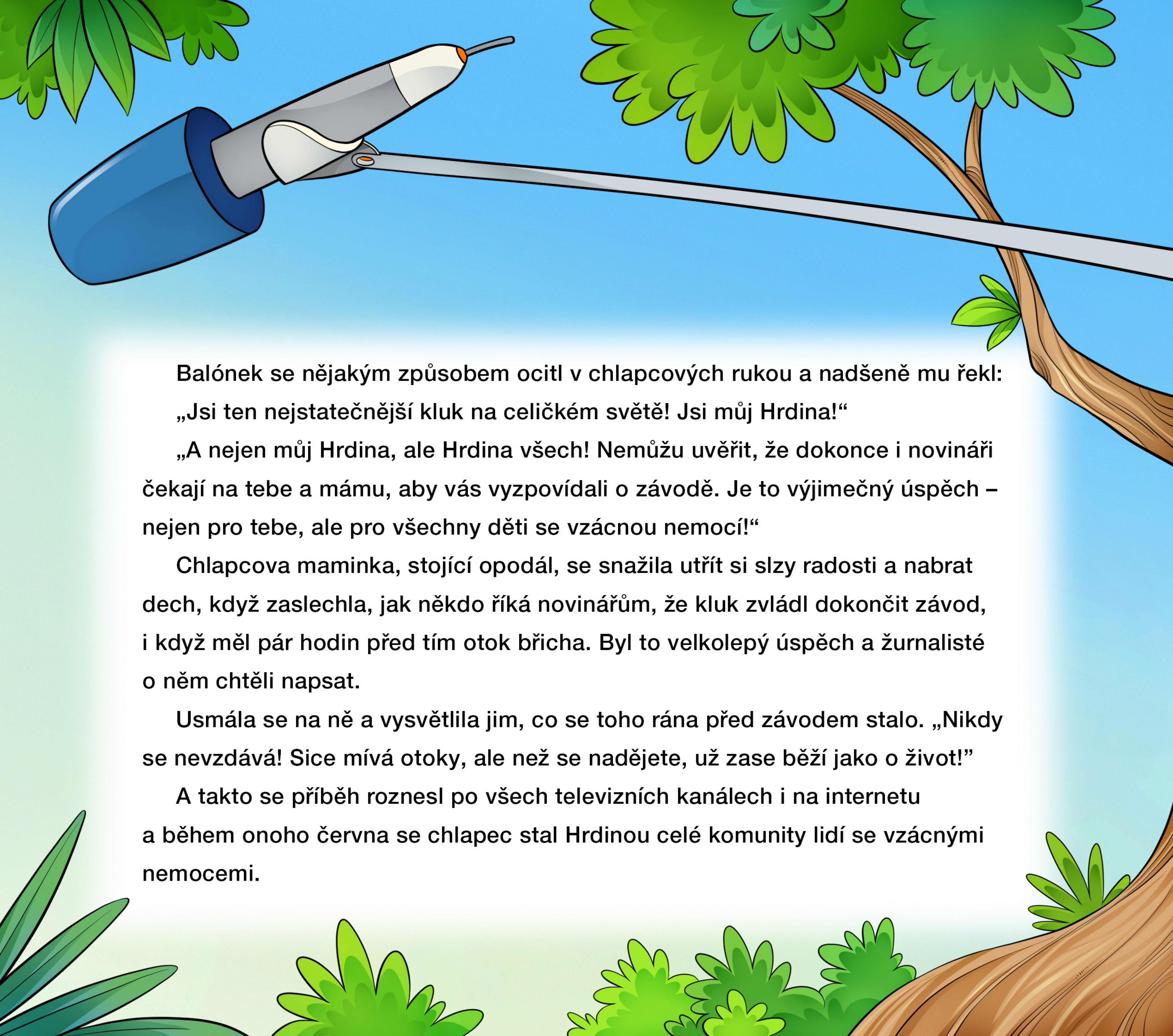

Sotva vzduch prořízl ostrý zvuk signalizující začátek závodu, zdálo se, že má chlapec vítr v zádech, a běžel, co nejrychleji mohl. Anna běžela vedle něj a navzájem se povzbuzovali, aby vydrželi celých pět kilometrů před sebou. Nejtěžší pro ně bylo vyběhnout kopec směrem ke Gorna Porta, kdy zůstali téměř bez dechu. Jakmile však dosáhli vrcholku, zdálo se to být mnohem snazší. Polovina závodu byla za nimi a před sebou viděli širé, modré vody jezera a slunce zrcadlící se na křišťálově čisté hladině. Závod nyní pokračoval z kopce dolů, a tak zrychlili tempo. Když běželi poslední kilometr, míjeli své kamarády, jeho sestru i Balónek a nadšeně poslouchali, jak všichni křičí jejich jména a tleskají.

Chlapec i Anna překypovali radostí, a jak se blížili k cílové čáře, cítili ještě víc energie. Těch pět kilometrů se teď nezdálo tak moc a cítili se lehce zmatení, když probíhali cílovou čarou a všichni okolo tleskali a jásali. Přišla spousta jejich kamarádů, dávali jim vodu a objímali je.

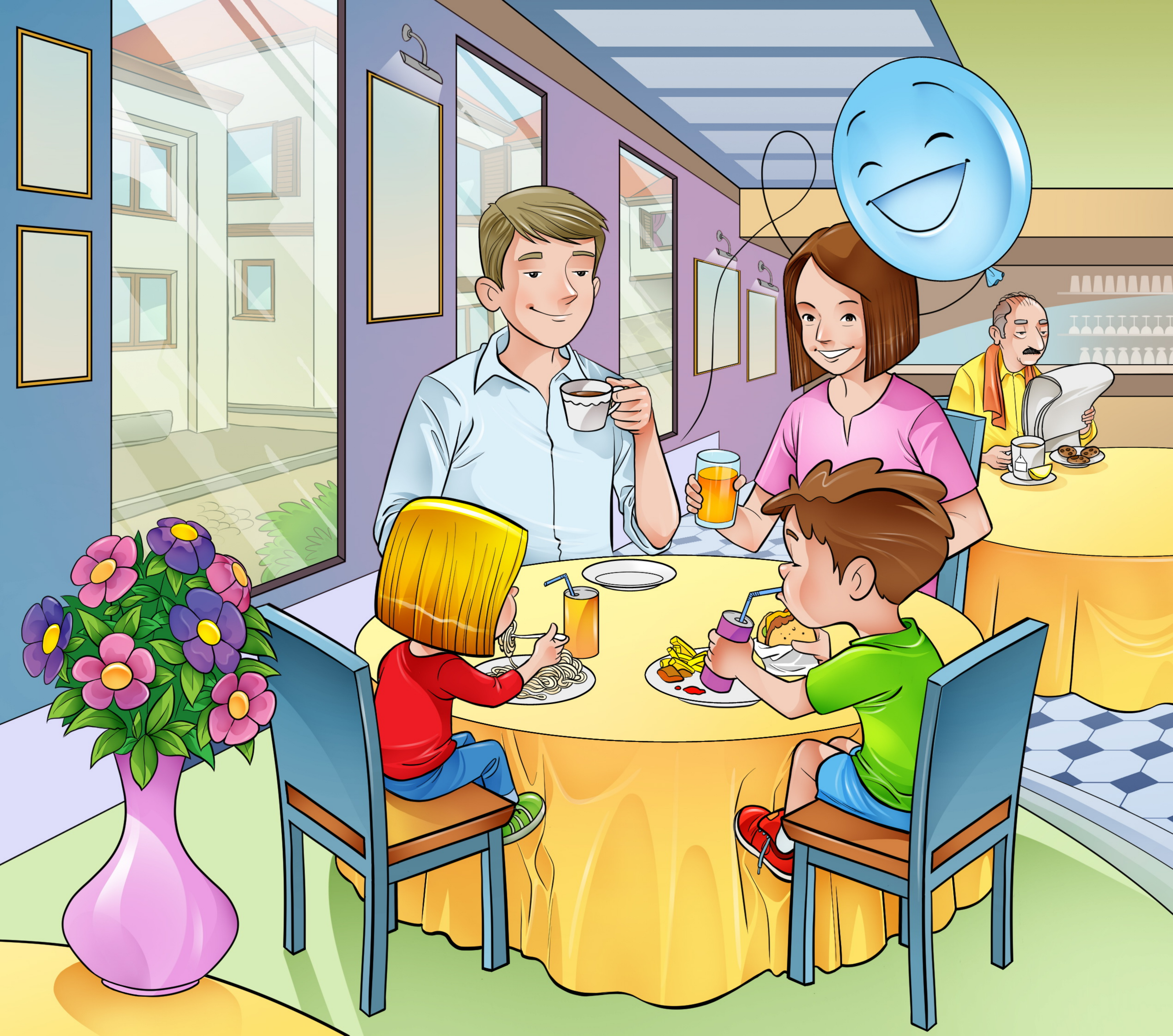
Balónek se nějakým způsobem ocitl v chlapcových rukou a nadšeně mu řekl:
„Jsi ten nejstatečnější kluk na celickém světě! Jsi můj Hrdina!“

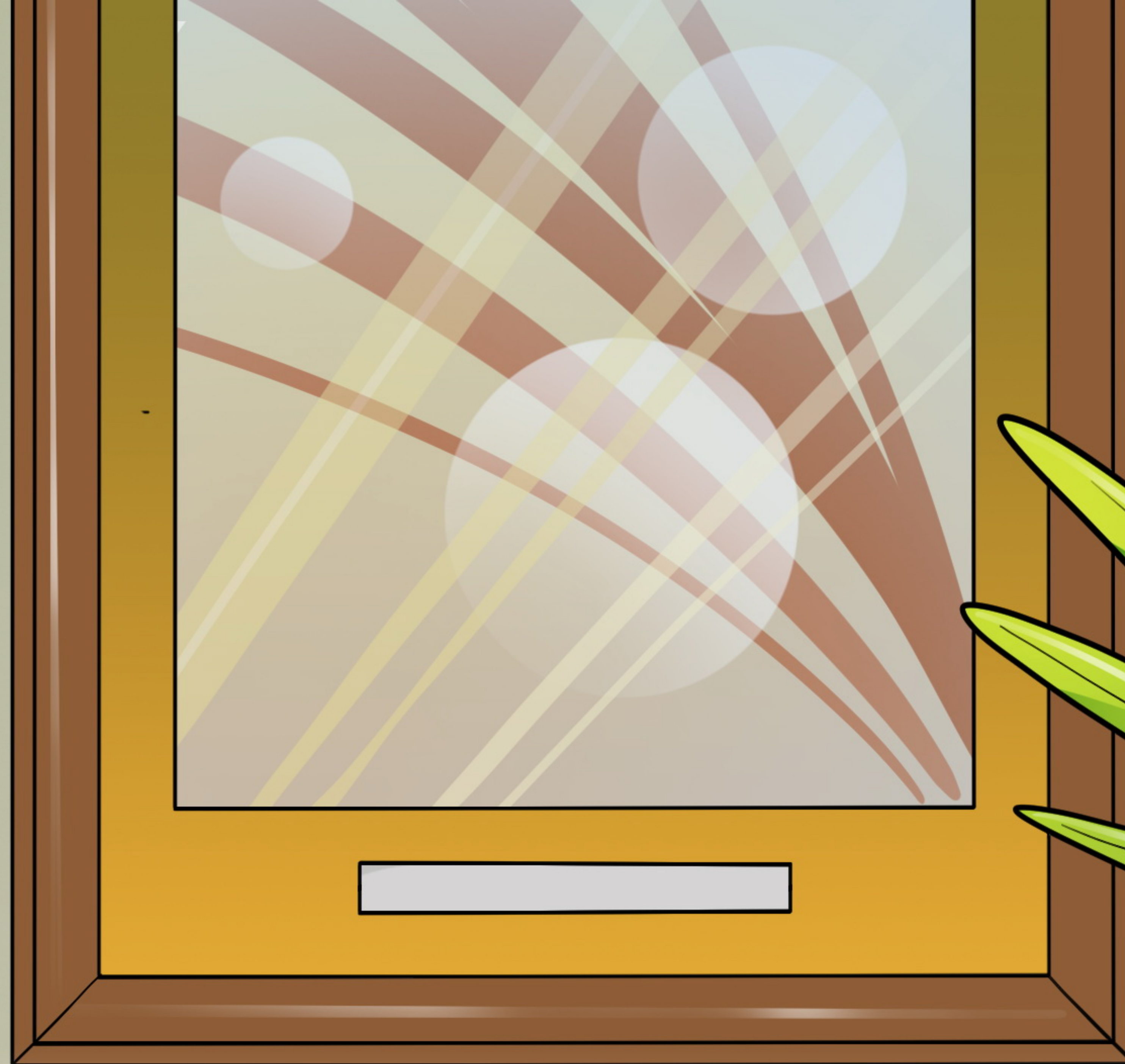
„A nejen můj Hrdina, ale Hrdina všech! Nemůžu uvěřit, že dokonce i novináři čekají na tebe a mámu, aby vás vyzpovídali o závodě. Je to výjimečný úspěch – nejen pro tebe, ale pro všechny děti se vzácnou nemocí!“

Chlapcova maminka, stojící opodál, se snažila utřít si slzy radosti a nabrat dech, když zaslechla, jak někdo říká novinářům, že kluk zvládl dokončit závod, i když měl pár hodin před tím otok břicha. Byl to velkolepý úspěch a žurnalisté o něm chtěli napsat.

Usmála se na ně a vysvětlila jim, co se toho rána před závodem stalo. „Nikdy se nevzdává! Sice mívá otoky, ale než se nadějete, už zase běží jako o život!“

A takto se příběh roznesl po všech televizních kanálech i na internetu a během onoho června se chlapec stal Hrdinou celé komunity lidí se vzácnými nemocemi.

Chlapec strávil zbytek dne veselý a potěšený vši tou pozorností, které se mu dostalo. Šli na oběd a objednal si velkou porci, kterou s radostí snědl. Věděl, že teď už se mu bolest břicha nevrátí, a tak mohl jist v klidu.

Balónek poskakoval nahoru a dolů kolem stolu a kutálel se hrdě okolo chlapce. Byl si jistý, že jeho malého hrdinu čekají v budoucnu další úkoly, a že pokud bude mít potřebná léčiva stále u sebe, bude v pořádku. Balónek už se nemohl dočkat jejich nových dobrodružství!

